

הַאֲרוֹן הַצֵּף מִמַּעַמְקֵי הַנִּילוֹס

סְפוֹר מוֹפְלָא עַל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ,
יוֹסֵף הַצַּדִּיק, וְאַהֲבַת ה' הַגְּדוֹלָה!

בְּהַתְרַגְּשׁוֹת וּבַהוֹדָיָה לַה', בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
מִתְכוּנָנִים לָצֵאת מִמִּצְרַיִם.

**מָה הֵכִי חָשׁוּב? חֲבִיבוֹת מִצּוּת!
וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת עֲצָמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ**

כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיוּ עֲסוּקִים בְּאַסִּיפַת זָהָב וְכֶסֶף מִן הַמִּצְרִיִּם, כְּפִי שֶׁ' הִבְטִיחַ לָהֶם.
אֶךְ מֹשֶׁה רָבְנוּ בָּחַר בְּמֹשֶׁהוּ יָקָר הָרַבָּה יוֹתֵר: מִצּוּחַ לְשֵׁם שְׁמַיִם!
הוּא הֵלֵךְ לִקְיִים אֶת הַבְּטָחָה לְיוֹסֵף הַצַּדִּיק – לְהַעֲלוֹת אֶת עֲצָמוֹתָיו מִמִּצְרַיִם.

בְּקִשָּׁת עֲזָרָה מֵה' שֵׁם בְּאַמוּנָה

הִיְתָה בְּעֵינָה גְדוּלָּה: מֹשֶׁה רִבֵּנוּ לֹא
יָדַע הֵיכָן יוֹסֵף קָבוּר!

שָׁנִים רַבּוֹת עָבְרוּ, וְאַף אֶחָד כָּבֹר
לֹא זָכַר אֶת הַמָּקוֹם.

מֹשֶׁה רִבֵּנוּ נִשָּׂא תְּפִלָּה אֶל ה' שֵׁם
וּבִקֵּשׁ בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה לְמִצָּא אֶת
הַקָּבֹר, כְּדֵי לְקַיֵּם אֶת מִצְוֹת
הַשְּׁבוּעָה לְיוֹסֵף.

סֶרַח בַּת אֲשִׁיר – הָאִשָּׁה הַצַּדִּיקָה שֶׁזָכְרָה

בְּעֶזְרַת ה', הִלֵּךְ מֹשֶׁה וּמָצָא אֶת סֶרַח
בַּת אֲשִׁיר. הִיא הִיטָה צַדִּיקָת גְּדוּלָּה
שֶׁנִּשְׁאַרָה עוֹד מִהַדּוֹר שֶׁל יוֹסֵף!
מֹשֶׁה שָׁאל אוֹתָהּ: כָּלוּם אַתָּה יוֹדַעַת
הֵיכָן יוֹסֵף קָבוּר? הִיא עָנְתָה לוֹ,
וְגִלְתָּה אֶת הַסּוּד הַמּוֹפְלָא וְהַרְשָׁע
שֶׁל חֲרָטְמֵי מִצְרַיִם...

אַרְוֹן מִתְּכַת בְּתַחֲתִית הַנֶּהָר

סֶרַח סִפְּרָה לְמֹשֶׁה אֶת הָאֳמַת הַמִּדְּהִימָה:

אַרְוֹן שֶׁל מִתְּכַת עָשׂוּ לוֹ מִצְדִּיץ מִצָּרִים

וְשָׁקְעוּהוּ בְּתוֹךְ גִּילּוֹס הַנֶּהָר!

הָאֲרֹן הָאֲרֹן הָיָה כָּבֵד מְאֹד,

עֲמֹק בְּתוֹךְ הַמַּיִם, רָחוֹק מֵעֵין כָּל.

אֶךְ מִדּוּעַ עָשׂוּ זֹאת הַמִּצְרִים?

מִזְמַת חֶרֶטְמִי וְאַשְׁפִּי מִצְרִים

המכשפים המצרים תכננו שתי מטרות רעות:

1. לברך את הנהר:
הם רצו שמימי הנילוס יתברכו
בזכות יוסף הצדיק.

2. לעצר את הגאולה: הם אמרו
לפרעה: אם לא ימצאו את העצמות – בני
ישראל אינם יכולים לצאת מכאן לעולם!

אבל אין עצה ואין תחבולה נגד ה'!

מִשֶּׁה מִגִּיעַ אֶל נְהַר הַנִּילוֹס
מִשֶּׁה מַהִיר לַעֲמֹד עַל שְׂפַת הַנִּילוֹס.
הוא הִבִּיט עַל הַמַּיִם הָעֲמוּקִים, בָּהֶם
מִסְתָּר הָאֲרוֹן הַכָּבֵד שֶׁל יוֹסֵף.
הוא לֹא דָאֵג וְלֹא חָשַׁשׁ. בְּלִבּוֹ הִיָּתְהָ
אֲמוּנָה עֲצוּמָה בַּהֲשָׁגָתָהּ שֶׁל בּוֹרֵא
עוֹלָם שֶׁהַכֹּל יָכוֹל.
הוא פָּתַח אֶת פִּיו בְּקוֹל רָם לְקַדֵּשׁ
אֶת שֵׁם ה'.

יוסף, יוסף! הגיעה שעת הגאולה!

משה צעק אל המים העמקים:
הגיעה העת שנשבע הקדוש-ברוך-
הוא לגאל את ישראל!
תן כבוד לה' אלהי ישראל! הנכינה
מעכבת לך, וישראל מעכבים לך!
אם אתה מראה עצמך – מוטב, ואם
לאו – הרי אנו נקיים משובעתך!

הַיָּם הַגָּדוֹל – הָאָרוֹן צָף בְּקִנְיָה!

מִיַּד הַתִּרְחָשׁ נֵס גָּדוֹל שֶׁמֶרְאָה אֶת כַּחוֹ שֶׁל הַשֵּׁם!
מִיָּמֵי הַגִּילּוּס הִתְחִילוּ לִפְעֹפֵעַ וּלְרַתֵּחַ.

לִפְתָּע, אָרוֹן הַמִּתְכַּת הַכָּבֵד שֶׁל יוֹסֵף צָף וְעָלָה מִן הַתַּחֲמוֹת בְּקִנְיָה!
הוּא צָף עַל הַיָּם קַל מִמֶּשׁ כְּמוֹ עֵץ, וּמַעֲשֵׂה מֹהֵר לְקַחַת אוֹתוֹ בְּשִׁמְחָה.

מִסֹּדֶרֶת נֹסֶפֶת: קִבְּרֵי הַמְּלָכִים
רַבִּי נָתַן מִבֵּיא בַּמִּדְרָשׁ מִסֹּדֶרֶת נֹסֶפֶת,
שִׁיּוֹסֵף הָיָה קָבוּר בְּקִבְּרֵי הַמְּלָכִים
שֶׁל מִצְרַיִם.

גַּם לְשֵׁם מֹשֶׁה הִגִּיעַ וְאָמַר אֶת אוֹתָן
מַלְאֲכֵי קְדוֹשׁוֹת: יוֹסֵף, הִגִּיעָה
שַׁעַת הַגְּאֻלָּה!

בְּאוֹתָהּ שָׁעָה קָרָא נִס פְּלֵא:
נִזְדַּעַזַּע אֲרוֹנוֹ שֶׁל יוֹסֵף!

הָאֲרוֹן רָעַד מִכַּחוֹ שֶׁל הַשֵּׁם, וּמֹשֶׁה
נָטַל אֶת הָאֲרוֹן.

יוצאים למדבר בשמחה והודיה

משה רבנו עשה את המצוה הגדולה, וכעת ישראל יכולים לצאת!

הם היו מלאים באהבת ה' ובשמחה על כך שזכו לקיים את השבועה שנשבעו אבותיהם ליוסף.
עם הארון על כתפיהם, יצאו עם ישראל מעבדות מצרים אל חרות בדרך לארץ הקדש.

שני ארונות הולכים זה עם זה

בכל אותן ארבעים שנים שהיו בני ישראל במדבר, קרא דבר פלא!
ארונו של יוסף וארון של שכינה (ארון הברית עם לוחות הברית)
היו מהלכים תמיד תמיד זה לצד זה בדרך.
אור השכינה וההשגחה האיר עליהם מלמעלה מהענן.

מָה הַהֶבְדֵּל בֵּין שְׁנֵי הָאֲרוֹנוֹת?

אֲרוֹנוֹ שֶׁל יוֹסֵף
(כֶּתֶר)

אֲרוֹן בְּרִית ה'
(לוּחוֹת)

אֲרוֹן שֶׁל בָּשָׂר וּדָם (מֵת)

אֲרוֹן שֶׁל הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה

בְּתוֹכוֹ מִנְחוֹת עֲצָמוֹת יוֹסֵף הַצַּדִּיק

בְּתוֹכוֹ מִנְחִים לוּחוֹת הַבְּרִית שֶׁנָּתַן ה'

מִסְמַל: צַדִּיק אֲנוּשִׁי שֶׁנֶּאֱמַן לָהּ

מִסְמַל: אֵת הַתּוֹרָה וְהַקְּדֻשָּׁה הָאֱלֹהִית

הַשְׂאֵלָה שֶׁל עֹבְרֵי הַדֶּרֶךְ

הָעֹבְרִים וְהַשְׁבִּים בַּמִּדְבָּר רָאוּ אֶת הַפֶּלֶא וְשָׁאֲלוּ בִּפְלִיאָה:
מָה טִיבָם שֶׁל שְׁנֵי אֲרוֹנוֹת הַלָּלוּ?

כַּאֲשֶׁר שָׁמְעוּ שְׁאֶחָד הוּא שֶׁל מֵת וְאֶחָד שֶׁל שְׂכִינָה, שָׁאֲלוּ:
וְכִי מָה דֶּרֶכוֹ שֶׁל מֵת לְהֵלֵךְ עִם שְׂכִינָה? אֵיךְ יִתְכַּן שְׂאָדָם יִזְכֶּה לְכָבוֹד עֲצוּם כָּזֶה?

הַתְּשׁוּבָה שְׁמַלְמַדַּת אוֹתָנוּ אֶהְבֵּת ה'!

עָנוּ לָהֶם עִם יִשְׂרָאֵל אֶת הַסּוּד הַגָּדוֹל שֶׁל יוֹסֵף הַצַּדִּיק:
קַיִם זֶה – כָּל מֶה שְׁכָתוּב בָּזֶה!

יוֹסֵף שָׁמַר בְּאַמוּנָה וּבְאַהֲבָה עַל כָּל חֻקֵּי הַתּוֹרָה, אֶפְלוּ כִּשְׁהִיָּה לְבָדּוֹ בְּמִצְרַיִם! לָכֵן הוּא זָכָה שֶׁהִשְׁכִּינָה תִּלְדָּ יַחַד
הַלֵּקֶחַ לָנוּ: כִּאֲשֶׁר אָנוּ אוֹהֲבִים אֶת ה' וְשׁוֹמְרִים עַל מִצְוֹתָיו בְּשִׂמְחָה, מִמָּשׁ כִּמּוֹ מִשָּׁה וַיּוֹסֶף, אִזְּכֹר הַשְׁכִּינָה תָמִיד
אִתָּנוּ, אִזְּכֹר הַשְׁכִּינָה תָמִיד יִלְךְ אִתָּנוּ!